

עפ"ת (תל אביב) 2039-09-15 - מיכאל טשסלי נ' מדינת ישראל

עפ"ת (תל-אביב-יפו) 2039-09-15 - מיכאל טשסלי נ' מדינת ישראל מחוזי תל-אביב-יפו
עפ"ת (תל-אביב-יפו) 2039-09-15
מיכאל טשסלי

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
[17.09.2015]

לפני כבוד השופט רענן בן-יוסף

המערער וב"כ - עו"ד אורון

ב"כ המשיבה - עו"ד ספי בראז

פסק דין

ביום 14.5.13 בסמוך לשעה 12:50 ברח' דיזנגוף בתל אביב חצתה הגב' ג'ניפר אביסרה את הכביש בסמוך למעבר חציה כאשר הגיע למקום הנאשם, פגע בה וגרם לה כתוצאה מכך לחבלות של ממש, בין היתר חבלת ראש היא אמנזיה, חתך בקרקפת, שבר בזיז ושברים נוספים בהם שבר באגן. כך נכתב בכתב האישום שהוגש נגד המערער. המערער הכחיש את המיוחס לו בכתב האישום. טענתו היתה שאמנם נגרמה התאונה אמנם פגע בהולכת הרגל ונגרמו לה החבלות אשר פורטו לעיל אך לטענתו לא בשל רשלנותו נפגעה הולכת הרגל אלא בשל רשלנותה שלה בשל כך שחצתה את הכביש שלא במעבר חציה במרחק ניכר ממנו כשהיא משוחחת במכשיר הפלאפון שלה ואיננה נותנת ליבה לקורה בדרך. בית משפט קמא שמע איפא ראיות ולאחריהן, לאחר שאימץ את עמדת עדי התביעה, קבע קביעות עובדה בין היתר תוך קביעות מהימנות של עדים ועל פיהם הרשיע את הנאשם. כאן המקום לומר שכתב האישום ייחס למערער בשל העובדות אשר תוארו לעיל עבירות על פי סעיפים 38.3 לפקודת התעבורה ו- 62(2) לפקודה. בית משפט קמא בהרשיעו את המערער הרשיעו בעבירה לפי סעיף 21.ג ולא בעבירה בה הוא הואשם על פי סעיף 62(2) לפקודה. בית משפט קמא בהכרעת דינו נימק את הכרעתו זו בהתאם לקווים מנחים אותם למד מע"פ (ת"א) 70608/04 אשר מור נ' מדינת ישראל (13.1.05).

את קביעותיו המרשיעות קבע בית משפט קמא תוך שהוא מייחס משקל משמעותי לעובדה שלא היתה למעשה במחלוקת ולפיה המערער שלא היה דבר שהפריע לו לראות את הולכת הרגל, כפי שהודה בעצמו במסגרת עדותו בבית המשפט, לא ראה אותה ואף אמר בעצמו "אני גם שואל את עצמי איך לא ראיתי אותה". לראשונה הבחין המערער בהולכת הרגל בזמן התאונה, כך אמר בעצמו בעדותו ואף באמרתו בחקירה (ת/4).

בית משפט קמא קבע אמנם כפי שטען הנאשם בתשובתו לאישום כי הולכת הרגל התרשלה בירידתה לכביש שלא במעבר חציה כשהיא משוחחת בטלפון ואיננה ערה לנעשה בכביש וכי לה היתה רשלנות תורמת שתרמה לקרות התאונה אך לא היתה ברשלנותה של זו לנתק את הקשר הסיבתי בין קרות התאונה לבין רשלנותו של המערער שכאמור למרות שצריך היה יכול היה לראות את הולכת הרגל יורדת לכביש לא ראה אותה עושה כן.

כך קבע בית משפט קמא בפיסקה 15 להכרעת דינו בעמ' 8 "עם זאת, בענייננו הנאשם כלל לא הבחין בהולכת הרגל - מקום היה עליו להבחין בה".

טוען המערער בערעורו בכתב והן בטיעון בעל פה שהיה על בית משפט קמא ללכת בעקבותיו של פסק הדין בעניין אשר מור שצוין לעיל ולפיכך לכל היותר להרשיע את המערער בעבירה לפי סעיף 21ג בלבד מבלי לעשות שימוש בסעיף 38.3 לפקודת התעבורה. לא מצאתי שיש בסיס לטיעון זה בנסיבותיו של מקרה זה. כל מקרה ונסיבותיו.

הנני דוחה את הערעור על הכרעת דינו הנכונה והמבוססת של ביהמ"ש קמא.

לעניין העונש בית משפט קמא גזר על המערער עונש מינימום של 3 חודשי פסילה בפועל, פסילה מותנת לא קשה יתר על המידה וקנס נמוך של 1,800 ₪. בנסיבות המקרה, גם בהתחשב בנסיבותיו האישיות של המערער, בעברו התעבורתי הלא מכביר וביתר הנסיבות בהן התחשב ביהמ"ש קמא אין עסקינן בעונש החורג באופן קיצוני מהעונש ההולם ובנסיבות אלה אין תפקידה של ערכאת הערעור להתערב בעונש.

הערעור על כל חלקיו נדחה.

ניתנה והודעה היום ד' תשרי תשע"ו, 17/09/2015 במעמד הנוכחים.